

Zgodnja

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi pol, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXIII.

V Ljubljani 16. mal. travna 1880.

List 16.

Cerkev — nepremagljiva.

(Dalje.)

Ob času, ko je Lavrencij v Rimu tako serčno spoznaval svojo vero, bil je tudi v Afriki mož, vreden apostolskega imena. To je, sv. Ciprijan, škof v Kartagi. Bil je plemenitega stanja; oče mu je bil skoro da najveljavnejši starešina v Rimu. Zarad posebne bistrosti in smožnosti dá oče sina govornikom v nauk. Ciprijan postane učitelj govorništva, živi v veliki slavi v tej Rimljanom zelo častni službi. Še le v pozni starosti spozná pravo resnico, se prepriča, kako nečimerno je vse posvetno, ter se vda Kristusovi veri. Postal je njen vreden spoznavalec. Razznatile so se kmalu njegove čednosti, posebno njega neugasljiva navdušenost, s katero je gorel, za svojega Odrešenika; ni tedaj čuda, da ga kmalu posveté mašnika, ter postane tudi škof kartaginski.

Tudi njega zadene enaka osoda z drugimi kristjani. Ukas pride namreč od cesarja, da mora škof v pregnanstvo, ako se ne odpove novi veri. To čuje drubal spačenega ljudstva, zbere se številno pred škofovo dvorano in kriči: „Ciprijana levom, Ciprijana sverinam!“ Kmalu ga vlové, tirajo pred sodišče, kjer serčno zagovarja resnico kerščansko proti lažem in spakam nejeverskim. Po kratkem razgovoru ukaže cesarjev namestnik Ciprijana pregnati v neko malo mesto blizo Kartage. Ločili so sovražniki ljubljene škofa od gorečih kristjanov, a le po telesu; v duhu ostane Ciprijan vedno pri svojih vernih, jih v priserčnih pismih tolaži in z upanjem navdaja sa toliko terpljenje, ki ga morajo prestajati zaradi vere. Pošilja jim tudi denarje, da jim tako lajša skerbí za vsakdanje potrebe. Mnogo kristjanov odpravi namestnik cesarjev v rudokope, kjer so terpeli silno revo in pomanjkanje. Tem piše Ciprijan sledeče pismo: „V rudokopih se sicer ne poživilja telo z mehkiimi posteljami, marveč vterjuje se s tolažbo in z upanjem do smage, ktero pravim spoznavalcem podelí Kristus. Od dela vtrujeni udje leže na tléh: pa ni sramota zaradi Kristusa to terpeti. Če se človek po sunanje z delom umaže, toliko lepši bo njegova duša. Jesti imate malo, a pomnite, da človek ne živi samo ob kruhu, temuó od vsake besede, ktera pride iz ust Božjih. Trepetajoči mraza, nimate obleke, ali kdor obleče Kristusa, nosi naj lepše oblačilo. Vi žalujete, ker ne morete prejeti nekervavega darú v naj svetejšem Zakramentu; pa bodite potolaženi, vi darujete naj lepši dar, ki ga imate,

Bogu, namreč samega sebe. „Poterto serce je Bogu dopadljiva daritev.“

Preteče leto. Ciprijana pokličejo iz pregnanstva domú. Z veseljem se verne, hoteč z dobrim izgledom poživiljati velike množice kerščanske. Toda le malo časa smé se veseliti blagi škof tihega mira. Neki dan pride stotnik na ukas cesarjevega namestnika in pelje Ciprijana pred sodišče. Pripravljen, s veselim in Bogu vdanim srcem sledí Ciprijan vojakom. Peljejo ga v stotnikovo stanovanje, kjer naj bi sodbe počakal. Kristjani čujejo, da je Ciprijan v mestu; koj prosijo, naj se jim dovoli obiskati serónega moža. Zbere se mnogo njegovih podložnih pri njem, ktere uči in vterjuje v dobrem.

Drugi dan tirajo Ciprijana pred sodnika.

„Si li ti Ciprijan, kristjan?“ ga nagovori sodnik.

„Res da, jaz sem!“ dobí v odgovor.

„Ti si bil tedaj škof in oče tem nepoštenim ljudém?“

Ciprijan: „Da, škof sem onim, ktere sumničiš ti nepoštene.“

Sodnik: „Cesar ti ukazuje, darovati rimskim bogovom.“

Ciprijan: „Tega ne morem.“

Sodnik: „Misli na-se in na muke, ki te čakajo.“

Ciprijan: „Stori, kar ti je ukazano. Pravična reč, kteri služim, ne dovoljuje mi premišljevatí, kaj naj storim.“

Sodnik zapiše sodbo na tablico in prebere: „Ciprijanu naj se glava odseka s mečem!“

Škof pravi: „Bogu priserčna zahvala!“ in množica zbranih kristjanov zakliče: „Tudi mi hočemo s škofom umreti.“

Na morišči odloži škof svoje sgornje oblačilo. Rablju, čakajočemu s sekiro, podari 25 zlatov, se zahvali Bogu za tolike dobrote; sam si saveže oči in stopi na oder... Trenutek, in blagi Ciprijan je prestal smertni udarec.

Tako bilo je preganjanje Valerijanovo, ktero je terpelo pet lét. Toda tudi ta mogočnež ni ušel pravici Božji.

Laktancij piše o njem: „Tudi Valerijan je vzdignil svoje roke proti Kristusu in njegovim spoznavalcem; veliko kervi pravičnih je prelil ta neusmiljenež. Toda Bog ga je kaznoval s novo in posebno šibo v izgled, kako Bog kaznuje hudobne dela. V vojski namreč so ga vjeli Peržani; zgubil je vladarstvo, pa tudi prostost. Kadar namreč perzijski kralj zajaše konja, ukaže rimskemu cesarju, naj se pokloni, in stopajoč na njegov tilnik govori kralj: „To je prava slava, to je res veliko

zmagoslavje!“ Precej časa mora rimski cesar, pred katerim je trepetalo toliko milijonov ljudi, opravljati naj nevednejše sužnjiške opravila. Barbari pa so se norčevali in zasramovali rimsko ime. Kolika spačenost je vladala tisti čas, pa kako Bog šiba svoje sovražnike, se kaže očitno dalje: Rimu namreč in vsemu cesarstvu je zapovedoval Valerijanov sin, toda za svojega očeta se še nismenil ni! Nikdar ni poskusil, da bi rešil očeta in kaznoval gerdo počenjanje barbarov. Umreti mora Valerijan v toliki sramoti. Pa s smertjo ni bila še dovršena njegova sramota. Mrtvemu še alečejo kožo, jo premažejo z rdečo barvo in obesijo v svoj poganski tempelj v spomin, „da tudi Rimljan naj se ne zanaša preveč na lastno moč.“

Žalostna osoda, ki je zadela Valerijana, pretrese in ostrasi njegovega sina na rimskem prestolu. Zato letá ne preganja kristjanov, temveč dovoli jim njih shode, da opravljajo službo Božjo; celó cerkve smejo sidati s premoženjem, katerega je bil njegov oče pokradel cerkvam. (Dalje sledi.)

Lacretanske litanije v molitvah in premišljevanjih.

(Dalje.)

Mati brez madeža — za nas Boga prosí!

Premišljevalna molitev za vse nedolžne otročiče.

Življenje Tvojega Sina, o brezmadežna Mati, je čez vse ljubeznjivo; naj manjši dogodbica iz njega je za nas dragocén zaklad. Vse nas tako prečudno ogreva in veseli, da ne vém, kje bi si ljubezen hrano dobivala, ako bi nam v svetem pismu ne bilo podano njegovo življenje in njegove zveličavne besede, ki so našim ustom slajši kakor mёд.

O Marija! en dogodek je meni posebno zdaj v živem spominu. Dogodek namreč, ko je Tvoj Sin otročičke k sebi vabil, jih blagroval in blagoslavljal. O, da bi mi bilo dano takrat pred Jezusom stati pa njegov obraz opazovati! Ko bi bil to srečo imel, kakor sv. Janez pri zadnji večerji, počivati na njegovih persih! O kako vroče je moralo biti njegovo božje Serce, kako je gorelo ljubezni do angeljčkov, ki še nikdar niso bili z djanjskim grehom razžalili Njegovega presv. obličja. Kako radostno je gledalo njegovo božje oko v njihove čiste očesca; koliko veselje je imel nad njihovim belim oblačilom nedolžnosti, ki jim ga je sam zaslужil in podaril. Še za me, ki imam vse mračne dušne oči, ni lepše stvarice na svetu, kakor je otrok s kerstno nedolžnostjo. Kaj pa je najlepši cvetlica na polji, najlepši dragi kamen in najsvetlejša zvezda na nebu proti Tebi, ti nežna rožica, ti naj bogatejši pridelek Jezusa Kristusa? O vi, ki imate z nedolžnimi otroci opraviti ali jih celó svoje smete imenovati, varujte jagunčice, ker volkovi so blizu; glejte dobro na svoje lilije, ker ta svet ni le dolina solz, ampak tudi dolina smertnega mraza in pregréh. Gorje njemu na sodnji dan, ki na cvetlice v oknu po zimi več skerbi obrača, kakor na otroke, ki so mu v skerb od Boga izročeni v sedanjí dušni zimi!

Ali kam sem zašel; Mati brezmadežna? Tebi sem hotel nedolžnost izročiti, pa sem jo izročeval ubogim ljudém, ki so morebiti sami svojo zgubili, ki toraj tudi drugim nje ne bodo mogli sami ohraniti. O ne; ljudje ne bodo je ohranili, če je Ti ne ohraniš. Ti si edina najpopolnjeje ohranila nedolžnost z Božjo gnado; zato je pa Tebi izročen v varstvo najlepši del verta sv. Cerkve, kjer se nedolžnost druži z angelci, kjer kača še ni spregovorila. Kako Te bom prosil, o Marija, s kakšnimi

besedami Ti bom nedolžne otročiče priporočil? Samo to rečem: v nevarnosti so! Vsi grešniki so bili tudi enkrat nedolžni otročiči, pa kaj so zdaj? Na Tvoje ljube angeljčke kača še ni postavila zvitega prašanja, zvohalo jih pa je že, vé za njihov raj in ga nevošljivo gleda. Rjoveč lev, satan, je ravno na skok pripravljen, oči se mu pošastno svetijo, griva se mu košati. Marija! Marija! up in naj večje bogastvo svete Cerkve, veselje Tvojega Sina in Tvojega lastnega serca je v nevarnosti. Te nevarnosti revčiki ne poznajo in se je sami tudi ne morejo varovati; mirno se naprej igrajo in veselijo življenja. Oh, ko bi vedeli, kaj jim pretí, kako bi nedolžne ročice k Tebi povzdigovali, kako naglo bi k Tebi bežali; vendar se meni zdi, kakor bi ravno ta otročja brezskernost glasno k Tebi vpila: sej Ti, Mati, čuješ nad nami; na-Te se zanesemo. O Marija, ogerni toraj nedolžnost s svojim maternim plaščem. Grešnikom si tako mogočno pribežališče; naj še posebno nedolžnost pri Tebi zavetje najde! Prosim vse mašnike in vse, ki k sv. Obhajilu pristopajo, naj se spominjajo otročičev, naj prosijo, da jih Jezus ohrani v nedolžnosti.

(Dalje sledí.)

Spreobračanje judov h katoliški Cerkvi.

Sv. Cerkev vsako leto na veliki petek moli za vse, ki so zunaj sv. Cerkve, in posebej tudi za spreobrnjenje judov. Po „Archives Israélites“ je „Unità“ prinesla znamenit pregled prav obilnega števila judov, ki so poslednjih 50 lét prestopili v katoliško Cerkev. Pisatelj v omenjenem listu je začuden sklical: „Od kod je vendar to, da v zadnjih 50 letih so se skoro vse bogate judovske družine spreobrnila?“ (Morebiti pridejo enkrat tudi še Rothšildi do spoznanja resnice?) Gotovo se je na mnoge molitve jelo obilnije spolnovati, kar je Sin Božji na križu prosil: „Oče odpusti jim; ker ne vedó, kaj delajo.“ Med drugimi Ratisbonove redovnice Sijonske hčere v Jeruzalemu in drugod ravno v tej dobi že davno po trikrat na dan pred sv. Rešnjim Telesom ponavljajo omenjeno Jezusovo prošnjo. To gotovo mora veliko izdati, in res izdaje.

Omenjeni list pripoveduje, da na Nemškem so se vse naj imenitnejše judovske družine kakor v enem mah-ljeju spreobrnila; take so: Arnsteinci, Pereirovci, Henigsteinci, Loewenthalci, Eskelesci, Mayeri, Rauschenbergovci, Kaanci, Karisi, Neuwallci, Liebenbergovci in drugi. Iz mlajših Mojzesa Mendelsohna ni ne enega juda več. Tudi sinovi Meyerbeerovi so kristjani.

Pregled se nadalje obrača do druge verste nemških družin, ki so v Cerkev prestopile, in te so: Bernaysi, Gumpeli, Varšamci, Liebreichí, Simonovci v Koenigsbergu, Ebersi in Eberty-ci v Bratislavu, Oppenheimi v Kolonji, Stieglitz v Hanoveru, in truma družin konvertitov.

V Frankobrodu so pred 30 leti bile v cvetu mnoge prav imenitne judovske družine, imenitne po stanu in olikí; polagoma pa so se tudi one spreobračale, ter je judovsko občinstvo zdaj že čisto zginilo, izmed Speyerov, Flensheimov, Gersonov, Crelzenachov, Reisso, Schustero, Stiebelov, Braunov je komaj ostal še kak izraelski zastopnik.

Enaka razmera je na Poljskem in na Ruskem. Kronenbergi, Leserji, Fraenkeli, Rozenci, Laskovi v Varšavi, Rafalovievi v Odesi ne pomnijo več, da so bili hebreji.

Omenjeni judovski dnevnik nadaljuje ravno to spreobračanje judov h katoliški veri na Angleškem in Fran-

coskem. V poslednji deželi so družine španskega kolena po večem že spreobrnjene, kakor Disraeli, Rikardovci, Samudi, Bernali-Osbonci, Manasséjci, Lopezi in veliki tovarnarji Salis-i, Švabi, Samuelsoni, Siltzerji; tako tudi glavni trgovci v Manšestru, Bradfor-u in Leeds u.

Akoravno so števila v „Izraelskih arhivih“ obilne, vendar nikakor niso doveršene; treba bi bilo več velikanskih bukev, da bi se zapisale le imena vsih, ki so bežali iz Sinagoge; k bogatim spreobrnjencem bi bilo treba pridjati tisoče drugih imén z vsih družbinskih razredov, zdravnikov, pravdosrednikov, slavnih umetnikov in ne manj glasovitih pisateljev, divizijskih generalov, častnikov vsakterega orožja, prostih vojakov, in lepa množica rabinov, kakor A. Dach, kterega papež Gregorij XVI imenuje globočino učenosti; Simeon, ki je bil keršen z osemdesetim letom; Liberman, kterega je Pij IX razglasil za blaženega in ki je zapustil družbo apostelnov, katero je bil on ustanovil; P. Harman, obnovilec karmelskega reda na Francoskem in na Angleškem, ki je umrl v sluhu svetosti kakor dar lastne gorečnosti in ljubezni; P. Gustav Levi, dominikan, mučenec za vero na misijonih v Mezopotamiji; opat Olmer, znan vsemu Parizu, česar slavna družina vsa je prestopila iz judovstva v katoliško Cerkev, in čigar dve sestri, nasledujoči njegov izgled, ste se Bogu v službo posvetili.

Ne smemo še prezreti bratov dvojčičev Lemanov, ktera s pisanjem in pridiganjem sijeta krog sebe toliko luč svetosti in zgovornosti; pa dveh mašnikov Levelov, kterih stareji je umrl v Rimu ko rektor pri sv. Alojziju Francoskem; in tisoči drugih.

Prerok Ozej (3, 4, 5) je prerokoval: *Dies multos sedebunt filii Israel sine Rege, et sine Principe, et sine sacrificio, et sine altari, et sine ephod, et sine theraphim. Et post haec revertentur filii Israel et quaerent Dominum Deum suum.* „Veliko dni bodo sinovi Izraelovi ostali brez kralja, in brez poglavarja, in brez daritve, in brez oltarja, in brez efoda *) in brez tefarov. Potem pa se bodo spreobrneli Izraelovi sinovi in bodo iskali Gospoda svojega Boga.“

Ogled po Slovenskem in dopisl.

Iz Ljubljane, 14. m. travna. (Občni zbor duhovskega podpornega društva.) Zbralo se je bilo lepo število čč. gg. duhovnov, čez 40 v škofijski dvorani, in pričujoči premilgosp. knez in škof so gospode prijazno pozdravili in veselje razodeli, da se jih je toliko sošlo. Tako naslednjič tudi preč. g. predsednik kanonik Fr. Kramar. Preč. g. podpredsednik P. Urh so večstransko pojasnili veliko korist podpornega društva in željo izrekli, naj bi se lepa družba vedno bolj množila.

Iz poročila č. g. tajnika in blagajnika J. Flisa naj saj nekoliko posnamemo za čast. občinstvo in zlasti za gospode ude, ki niso bili pričujoči.

Zadnji občni zbor je bil 24. pros. 1877. Pričujočih je bilo 35 udov. Ker je gosp. dr. Sterbenec šel iz Ljubljane, g. dek. Broliha pa je Bog poklical, sta bila v odbor stopila namestnika, gg. Kljun in Jerič. L. 1878 je odbor imel 8 sej, v kterih je prisodil podporo deveterim gg. udom, in sicer vsem skupaj 798 gl.; na posodo se je dalo 600 gl.; enemu prosivcu se je dalo 100 gold. proti temu, da je zastavil tri srečke, vredne čez

*) „Efod“ je bilo gornje oblačilo višega duhovna, na kterem ste bili besedi „Urim“ in „Tumim“, in po kterima je Bog višemu duhovnu svojo voljo razodeval. „Brez efoda“ pomeni torej, brez razodevanja Božjega. (Po Allioli.)

100 gl. Tisto leto, 27. sveč., je odbor z nekterimi drugimi društvi vred novoizvoljenemu sv. Očetu Leonu XIII poslal adresno. L. 1879 se je prisodilo 570 gl. podpore, na posodo se je dalo 200 gl. Ugovor, ki se je slišal od nekterih zoper posojila, je g. tajnik pojasnil in spodbil v polno zadovoljnost pričujočih. Pokazalo se je prav jasno v tej seji, da nekatere nezadovoljnosti izhajajo zgolj iz neporazumljivosti.

Od zadnjega občnega zbora je umrlo 33 udov, ki so priporočeni živim v blagi spomin pri sv. maši. Nekateri so odstopili, drugi ne še plačali, nekaj je novih pristopilo, ter je zdaj vsih skupaj 435, med njimi 46 dosmertnih in 389 letnikov.

Plačali so letniki vse te leta 3606 gl. Gosp. tajnik naznanja zahvalo gg. poverjenikom za njih trud in prosi nadaljne pomoči. Drugi stalni dohodki so: obresti iz glavnice in porabljivega premoženja, pa darila nekterih dobrotnikov, ki so: † župnik Telijan, ki je volil 20 gl.; † župnik Gregorič 5 gl.; † župnik Globočnik 100 gl.; nekdo s Polja 53 gl.; drugi 5 gl.; preč. g. predsednik kan. Fr. Kramar 100 gl. Bog plačuj živim in mertvim. Nekteri so izplačali dosmertno ustanovnino.

Izdajki: L. 1877 je dobilo 12 udov 970 gl.; L. 1878 pa 9 udov 790 gl.; L. 1879 poslednjič 7 udov 570 gl. Torej v vsih 3 letih 2330 gold. Druzih stroškov je le nekaj malega za tiskovine, marke itd. Premoženje tedaj se je zdadno pomnožilo, ker pri radnjem občnem zboru je bilo glavnice 7200 gold. in porabljivega premoženja 2364 gl., skup 9564 gl.; zdaj pa je 10.208 gl. glavnice in 4620 gl. porabljivega, skup 14.828 gl. Tedaj 5263 gl. več.

Odbor je vestno zverševal svojo nalogo, oziraje se na pravila in mnenja poverjenikov.

G. tajnik je dalje naznanil, da so 3 srečke † Papapata ostale, ker si odbor ni upal sam z njimi razpolagati; privolil je nato občni zbor enoglasno, da naj se ubožni materi ranjcega dajo nazaj brezplačno.

V obravnavi zastran posojil (s čimur nekteri udje niso zadovoljni) je občni zbor sklenil, da naj se po zagotovilu udom posojuje; sej tudi to je velikrati posebna dobrot.

Vprašanje, če naj se imena obdarovanih razglasujejo, je zbor tako rešil, da jih vsak ud pri g. tajniku v bukvah lahko vidi, sicer pa naj se iz ozira do sobratov ne razglasujejo.

Iz ozira, da ima g. tajnik in blagajnik prav veliko pritežnosti, dela in raznoterih potov in opravil, pa da je to tudi po pravilih, je g. podpredsednik čisto proprio motu nasvetoval, naj bi se g. tajniku odločila kaka nagrada. G. Flis pa je prosil, naj se o tem nič ne obravnava, kajti on nič ne sprejme. (Hvaležna zadovoljnost.)

Nato so premilg. knez in škof spregovorili nekatere besede, koliko naši duhovni in dežela po duhovnih storil dobrót na vse strani, ter je prav in spodobno, da poskerbé gg. duhovni tudi sami za-se; da ta lepa družba je tudi nekaka blaga vész gg. samih med seboj; naj bi torej vsi vanjo pristopili, da naj k vsemu temu dobrotljivi Bog dá svoj blagoslov. Potem so premilg. knez-škof odstopili in bila je končno še volitev odbora, v kterega so prišli kakor odborniki ali namestniki gospodje: župnik Jerič, dekan Drobnič, poslanec Kljun in župnik Fr. Povše.

Iz Ljubljane. (Pohišni kramarji s knjigami in knjižurami.) „Vaterland“ naznanja, da neki luteranski kruharji iz tujih krajev daleč po Švici, Bavariji in Avstriji prodajajo vsaktere bukve in knjižure, in med njimi je tudi silo gnoja in plaže. — K temu bodi opomnjeno, da podobno se godi po Slovenskem. Marsikaj vražnih, lažnjivih, pohujšljivih in bogoskrunskih reči kramarji o

sejmih med drugim ravno okrog šenklaške cerkve v tej ali uni veži večkrat med svetimi podobami in bukvami prodajajo. Eden lastnikov je bil ne davno iz veže spodil sleparja, ki je kužljive knjižurice mladini prodajal. Naj bi pač vsi čuli in se prepričali, če ni med angelji tudi kaj satanove dlake. Posebno je med drugimi veliko knjižur polnih naj gerših vráž zoper čisto vero, pa tudi pohujšljivih in nečednih kvant. Do kolike prederznosti dobičkarstvo sega, bodi priča to, da ena naj gerših vráž je nedavno imela gotovo lažnjivo opombo, da je poterjena od mil. g. teržaškega škofa! Dostikrat je rečeno, da to in to je poterjeno od tega ali unega papeža; in s takimi spakami se ljudje za denar in ob enem za vero ogoljufujejo!

Med nečednimi knjižurami pa so včasih potaknjene tudi pohujšljive podobe, ki niso nič manj kužne kakor knjižure. Liberalni časniki toliko radi po vražah mlatijo; ali čudo, da taci vráž, ki so naj bolj škodljive, pa ne vidijo. Ravno nasproti se marsikomu še dobro zdi, samo da se mesenost pase in veri škoda dela. Toda, kako bodo vráže pobijali taki, ki so sami sužnji gerdih vráž, katerim je mesenost „naj svetejši strast“! Naj berže bomo tudi še kaj o „naj svetejšem grehu“ na uho dobili. „Bonum converterunt in malum, et malum in bonum.“ Pač je potreba, da bi se ljudstvo bolje zavarovalo pred to in uno kugo. Občinstvu pa bodi rečeno: Ne kupujte mačka v žaklju!

Čertica k življenju ranjcega g. Joz. Virka. (Poslednje pismo njegovo do vrednika tega lista. *) Ljubljani prijatelj moj! Ne zameri, Predragi! da že tako dolgo za pečjo sedim in molčim kakor mrtvi v grobu; pa kakor vidiš, še živim, hvala Bogu! čeravno mi je vse srebro v lase zletelo, pa še vendar poskočim, ako je ravno leva zeló ranjena noga kakor punčika povita, pa me vendar kaj ne boli, ker sem se že navadil. Res, da bom imel prihodnjo spomlad (16. sušca 1880) že 70 lét na herbtu, pa ostarele kosti, hvala Bogu in Mariji, so še tako terdne in gibčne, da me precej stermi in visoki hribi in pečine moje razprostrane fare ne strašijo; tudi glava še terdno na tilniku stoji, in še marsikatero novo pesmico zakroži, če ne vesele, pa žalostno; če ne na skok, **) pa bolj resno. Že pred 20 leti mi je rajni knezoškof veleslavni Slomšek rekel: „Midva bova pegaza pod mizo pahnila; pa pri meni se včasih še na mizo skobacá; čeravno že švepa, pa vleče le, če ne v dir, pa počasi in varno.“

Tako vidiš, da še zmeraj rad kaj zapojem, kakor vém in znam, če ne na rom, pa na kveder; če ne kot slavček, pa saj kakor vrabelj; sej so tudi moja rajna mati so še na smertni postelji, eno uro pred smertjo, Mariji pesmico zapeli, in mali volek se od starega orati nauči, mali ptiček pa od matere peti.

Pri nas obhajamo devetdnevnicu k 25letnici Brezmadežne; in v ponedeljek, na Marijinega brezmadežnega spočetja, bo kakor po navadi skupno obhajilo bratovšine sv. Križa pod varstvom Marije čist. spočetja, samo, da bo letos bolj slovesno, če Bog dá.

Včerašnje jutro je bilo vse ledeno, ljudje so padali kakor snopje; močno se je za drevje in vinske gorice bati; Bog nam jih ohrani! Snega imamo veliko, še več pa pod jesenskim snegom polomljenega drevja. V sredo je bil mráz 18 stopinj.

Priložim pesmico in nekaj besed o priložnosti de-

*) Vsako leto enkrat smo zraven lepih dopisov ranjcega dobili tudi prav prijazno osebno pismo. Naslednje verstice, kakor vse druge pisma njegove, razodevajo preblago Virkovo serce.

Vr.

**) Kakoršnih v slabem pomenu pač nikoli ni péł. Vr.

vetdnevnic pred Božičem in prenočiša Marije D., kakor so ga vlani v tukajšnji okolici Mlače obhajali, letos ga pa še tudi po družih okolicah obhajati nameravajo, posebno v Ločah (okolici). Pridenem tudi pesmico *) v slovó tukajšnjega g. kaplana Jakopa Smoleja, ki je bil prestavljen k sv. Petru pod sv. Gorami. Nisem še vidil toliko solz, jokanja in vpitja ne samo Ločke, ampak tudi sosednjih župnij, kakor za tem; 5¹/₂ lét je bil v Ločah sploh priljubljen; tudi med nama ni bilo besedice navskriž. — Zdaj Te pa priporočim Bogu, Mariji Brezmadežni in sv. Jožefu in sem ves Tvoj zvesti pobratim

Jožef Virk, Ločki.

Loče (nächst Pöltzbach), 6. grudna 1879.

Častitemu g. Jakopu Smoleju, kaplanu Ločkemu, v slovó 20. listopada 1879.

S tužnim žvergolenjem vzele
So že lastovke slovó,
Zadnje rož'ce odevetele
So pobesile glavó;
In brez cvetja vert žaluje,
Gaj, vinograd in poljé;
Tako se vse spreminuje,
Kar človeški rod počné.

Tud' mi zložni prepevali
Smo pred kratkim še sladkó,
Se v ljubezni radovali,
Jasno bilo je okó;
Danes pa solzé tečejo,
Serce joka se na glas,
Ker gospod kaplan jemljejo
Žalostno slovó od nas.

Blizo šest lét je minilo
Hitro kakor strune glas,
Ni navskriž besede bilo,
Kakor med je tekél čas;
Oh zakaj od nas zdaj greste,
Ljubljenih ovčic pastir?
Kako skli nas, vi ne veste,
Grenkih solz pekoči vir.

Ako stopim v učilnico,
Vidim plakanje otrok;
Če pogledam v spovednico,
Slišim tam gnljivi stók.
Solze briše stari oče,
Mati, sinek, mlada hči,
Tud' bolnik solzice vroče
Toči v silni žalosti.

Kadaj smo vas razžalili,
Serčno ljubljene gospod?
Al' vam nismo vdani bili,
Oh zakaj greste od tod?
Pa zastonj so prošnje naše,
Poka žalosti sercé,
Že so štete ure vaše, —
Zgódi Božja volja se!

Zdaj zvonovi zazvonite
Grozno žalostno slovó,
Naše solze pa nesite
K Jesusu v sveto nebó!

*) Pesmica naj tukaj nasleduje, drugo je „Dan.“ pri- nesla o svojem času. Vr.

Tam naj boje vam v plačilo,
Gospod Jakob ljubljani,
Nam pa v serčno tolažilo,
Da zatisnemo oči!

J. V.

Iz Rima, 26. sušca. Iz prijateljske roke nam je izročeno naslednje pismo od domačega umetnika, ki je v več ozirih zanimivo. Glasí se:

Velečastiti gospod župnik!

Oprostite mi, častiti gospod, ker Vam nisem do sedaj odgovoril na Vaše prijazno pismo, katero me je jako razveselilo.

Jaz se pomikam počasu vedno naprej v Italijo; sedaj sem tu v Rimu menda 15 dni, ki pač ostanem dokler se bo dalo. Tu se vidijo velikanske dela. Veliko sem si sicer domišljeval o Rimu, ali še veliko več sem dobil. Tu je vse polno umetnijske kamor se človek oberne, in dela so vmes, ki so bile več sto lét pred Kristusom narejene, — ves Rim je umetniški hram! V sv. Petra cerkev naj raji zahajam, ker ona mi ne dopade samo zaradi orjaške velikosti, temveč tudi zaradi izpeljave arhitekture in bogate skulpture, ki jo ima v sebi. Tu je toliko nakopičen umetniji, da se človek ne vé kam oberniti. Bil sem do sedaj kake desetkrat notri, a nisem vidil še vsega, saj natančno ne. Tu se ni denaru prizanašalo, in je tudi verjetno, ko se poroča, da je vse skupaj stalo do štiri sto tisuč milijonov frankov. Lepa svota! (S to svoto bi se dala še V...ska cerkev precej čedno popraviti!) Dosedaj sem bil tudi v več drugih cerkvah, koder sem veliko lepega vidil; ali predno bodem vse ogledal, ne bo kmalo, ker jih je tu blizu 400.

Cerkvene svečanosti se vidijo sedaj jako lepe, posebno pri svetem Petru, ker sedaj o veliki noči je naj večí shod, pridejo namreč romarji od vsih krajev sveta. Danes (véliki petek) sem vidil pervikrat sv. očeta, ki so v svoji kapeli opravljali molitve. Precej velik in suhoten mož so, prav častitljiv starček. Ob enem sem tudi vidil svetinje: sv. križ in potni pert sv. Veronike, ki se vsako leto veliki petek pokažejo ljudém ob času ko je naš Odrešenik umiral. Vse te svetinje so bogato vdelane v okvirih, ki so okinčani s čistim zlatom in dijamanti. Iz lesa sv. križa je narejen križček, velik do pol metra; les je prav temne barve. Pert pa je tako otamnel, da se težko dobro razloči, posebno še, ker se le od daleč vidi. V Vatikanu sem bil tudi že parkrat, kjer sem vidil Rafaelove dela, Mikangelovo kapelo, Sikstino. Pri teh delih je pač človeški um na koncu. Sploh tu v Vatikanu je toliko umetniške vrednosti, da bi je celi svet skupaj plačati ne mogel. Lepotij, ki se tu vidijo, pač nisem zmožen popisati. Mogoče, da bodem imel priliko kdaj Vam ustmeno bolj obširno vsega popisovati in nekoliko tudi s podobami pokazati, ker nameril sem si, kolikor mi bo moč, nakupiti fotografij preimenitnih dél, da bodem imel vedno spomin od Rima. (Napis: Via Rasella Nr. 21, piano III, Roma.)

S. Ogrin.

Iz Svete dežele, mesca grudna 1879. *) (Popotvanje Misijonarja J. Gatta od Jaffe do Gaze. Gaza.) Odkar sem iz Ljubljane odrinil, je minulo že mesec dni in še le zdaj sem se pripravil Vam nekoliko pisati iz Gaze, kamor sem dospel 12. listopada. Ker mi je moj tovariš Naamatalla prišel do Jaffe naproti, sem se precej s njim podal v Gazo, in nisem poprej šel v Jeruzalem. Zapustila sva Jaffo 11. listop. opoldne in zaradi varnosti sta naji spremljala dva turška poštna tékavca. Pri vasi

Jasur, ktera je po misli nekterih učenjakov svetopisemski Geser ali Gasara, smo odkervili od ceste, ki pelje v Jeruzalem in zavili smo proti Gazi. Jahovši 4 ure smo dospeli v nekdanji hebrejski Jabneel, ki se je ob Kristusovem času imenoval Jamnija in ob križanski dóbi Ibelin ali Gibelin. Križarji so mislili, da ta kraj je filističansko mesto Geth, domačija velikana Golijata, katero pa je gotovo bilo dalje proti jugu.

Na obširni planjavi med Jamnijo in Liddo po eni, in med Jaffo in Emavsom po drugi strani je bilo svoje dni veliko vojnih bitov, imenito ob času Makabejev in križarjev. V srednjem veku je Ibelinu gospodoval spoštovan grajšak, grof enacega imena (Ibelin). Minula je pa vsa slava starodavnih časov.

V dveh nadaljnjih urah sva prišla v Esdud, ko se je solnce ravno potapalo v valove srednjega morja. Esdud je starodavni Asot, eno peterih filistejskih mést; zdaj pa je mahomedanska, v kateri je le ena sama katoliška družina. Bojiše Askalonsko med Esdudom in Medžidelom sva prejabala v temni noči; še mesec naji ni razveseljeval s svojim milim sijanjem, le neštivilno svezd je migljalo na brezoblačnem obnebu. Ravno tako številni so gotovo bili keršanski bojevavci, ki so askalonske polja s svojo kervjó napajali in katerih prah počiva ondod v hladni zemlji... Morebiti podkove naših konj niso neprijetno dramile starodavnih borivcev iz njih pokoja in so jim naznanovale prihod katoliških misijonarjev, kateri po 600letnem preterganji dela križarjev imajo mirno nadaljevati.

Askalona nisva vidila, ker stoji nekoliko v stran od pota in je sploh zdaj le še kamnita groblja.

Bilo je že ob 8 zvečer, ko smo po osemurni ježi dospeli v Medždel. Medždel imenujejo po arabsko Migdal ali Magdal; to ime ima več krajev v starem zavetu, med drugimi tudi domačija Marije Magdalene, ki se torej v arabsem imenuje Medždelieh. Medždel, ki imamo z njim tukaj opraviti, se je boje v stari zavezi imenoval Migdal ali Magdal. Bilo je pa zdaj prašanje, kje bomo prenočevali. Sreča je, da v Medždelu prebiva keršanska družina, s katero je bil moj tovariš še znan. Napótimo se tje, in po blatu in lužah pridemo do hiše. Prijazno so nas ljudje sprejeli in prenočili zaastonj, kakor dobro so premogli. Ta hiša nima nobenega okna, le ob vhodu sije vanjo nekoliko svetlobe.

Ob štirih zjutraj smo bili že spet na konjih. Tudi fellahi (kmetje) so s volí in osliči že šli na polje delat. Eden poštnih tékavcev nam je o zoru misel vailoval, da so bili Bédunini; s tem pa je hotel le pokazati, da kaj vé. Prišli smo med tem na mesto, kjer je bil pred nekaj tedni mož oropan in ubit. Ni pa se nam bilo več bati, ker solnce je bilo že visoko na nebu; tudi smo že skorej od daleč ugledali Gazo. Mesto stoji na planem prav nizkem homcu, je znatno veliko; krog in krog je obširna podolnica, opasana s nizkim berdovjem. Veliki verti s raznim drevjem obdajajo mesto na vse strani. Mnoge palmove drevesa in nekteri minareti (stolpi mohamedanskih mošej) molé visoko kviško nad niske hiše, kar daje mestu prijeten pogled, ako se od daleč gleda. To mi ni bilo novo, ker pred poldrugim letom sem že vidil Gazo. Mičnost pa je bila kmali pri koncu, ko smo po ozkih in umazanih mestnih potih krenili proti keršanskemu oddelku.

Poslednjič obstojimo; bili smo pred hišo, katero ima v najemu Naamatalla. Radovedno jo ogledujem odsunaj, ne vidim pa drugega kakor dva visoka zidova brez oken, ker hiša je od dvéh strani na prostem. Šega Gažanov (pač tudi drugih jutrovcev) ne dopuša napravljati oken ob zunanjih hišnih zidovih, in zahteva razun tega, da zunanji zidovi naj so prav visoki, ter je vsaka hiša nekaka pušavnica (in terdnjava, da se ložej branijo proti

*) S tem pisnom se nam je zakasnilo, zato pa njegova cena ni zgubljena. Vr.

napadom). Znotranje v hiši je še dosti prijetno; vendar pa vse naskrižem, ker potrebne poprave še niso bile dovršene. K temu je treba 80 napoleonov, torej smo mogli hišo najeti na 5 let, in to dela 125 napoleonov stroškov. Naprava potrebnega pohištja je tudi veliko uzela, akoravno imamo še le komaj to, kar je naj bolj potrebno. Tudi se moramo s živežem za nekaj časa oskerbeti, kajti v sili bi nam tukaj nihče ne pomagal. Veseli pa moramo biti, da se nam je posrečilo primérno hišo najeti si za delj časa.

Da smo dobili prostor za kapelo, je bilo treba dve sôbi zediniti; postavili smo priprost altar in nad-nj lepo podobo, ki so jo prečastiti gosp. Fr. Hrovat naši kapeli darovali. Ta podoba, Marija angeljska kraljica, je naj lepši ali mar edina olepšava naše kapele in nas prav živo spominja na bivanje sv. Družine v Gazi. Izročilo namreč pripoveduje, da o svojem begu v Egipt se je sv. Družina nekoliko mudila v mestu Gazi. Tudi mi smo to dobo v Gazi tako ubožni in zapušeni, kakor takrat sveta Družina. Ako se nam torej kdaj posreči zidati v Gazi katoliško cerkev, jo bomo posvetili sv. Družini o njenem begu v Egipt. Sedaj si dajemo opraviti le s katoličani, kateri prebivajo v tem mestu. Malo jih je še, pa ljubi Bog jih bode pač pomnožil s lagoma.

Sicer gledamo na lepo edinost s vsimi mestnimi prebivalci. Turki imajo nekako spoštovanje do nas, ker smo „Franci“, to je, Evropejci, katerih bramba so konzuli. Jeruzalemski baša nam je izročil priporočilno pismo do kajmakam-a ali poglavarja v Gazi, v katerem le temu zapoveduje, da nam naj skazuje izdatno brambo; zaupljivo pa nam ne bo potreba take brambe. Turki so s nami prijazni in ne delajo zadržkov. Gerki se do nas obnašajo tako prijazno, kakor bi ne bilo nič razločka med nami in njimi. Upajo, da s nobeno rečjo ne bomo bolj hiteli, kakor šole pričeti in jim otroke v vsakih jezikih podučevati; zato jim moramo še le pojasniti, da jim je pred vsem drugim potreben katekizem.

Protestantie obernejo za svoj misijon v Gazi vsako leto naj manj 700 angleških slatov (menda ginej?) in imajo 4 šole pa zdravilnico (farmacijo). Vendar se ne morejo v Gazi vterditi. Ako bi mi imeli njihove pomočke, bi njih djanje bilo kmali pri koncu. Sicer prebivata v Gazi razun misijonskih oseb le dva protestanta, ki sta bolj vdana nam, kakor pa protestanškemu pastoru.

Ako se ima naš misijon tukaj pospeševati, moramo dobiti cerkev in šolo za dečke in šolo za deklice. Torej moramo pred drugim gledati, da si pridobimo pripravno semljiše, kar pa je v Gazi sklenjeno s mnogimi pritežnostmi; in sedanjo dobo tudi potrebnih pomočkov nimamo. Živež je zdaj vsled dveh slabih létin zaporedoma precej drag. Letos bolje kaže, ker je že nekatere krati deževalo. Tudi zastran varnosti sedaj ni prav zanesljivo. Poldrugo uro od tod so undan našli velikanske postavbe (štatvo), ki naj berže zasnamnuje Jova (Jupiter) ali Marnas-a, starodavnega gažanskega malika. Bog daj, da ta kraj, po katerem se je v teku časov že dvakrat bila blaženo razcvetla katoliška vera, naj bi se za vselej obernal k pravemu Bogu in naj bi zopet postala Gaza, kar je bila svoje dni, namreč sedež katoliškega škofa.

Juri Gatt, misijonar v Gazi.

Marija Ti!

Kot beli snežek jasno-čist — Marija Ti!
Kot cvét vertnic, kot lil'je list — Marija Ti!
Ko zlatih zvézdic svitli raj — Marija Ti!
Sijala si in siješ zdaj — Marija Ti!

O vir nezmerni vsih radost — Marija Ti!
Nebés in zemlje svit, sladkost — Marija Ti!
Pozdrávljena serénó od nas — Marija Ti!
Zdaj tu, in tam na večni čas — Marija Ti!

Radoslav.

Ljubezen.

O Ljubezen, iz Boga rojena,
Srečnemu človeku zaročena,
Lepša ko neveste vse svetá,
Izgubljena nekda v paradízu,
Pridobljena spet na svetem Križu.

O ljubezen, joka domovino
Spremeniš nam v solnčnato dolino,
Kjer se tožno razvedrí sercé,
Kjer nas rane smertno več ne sklijo,
In solzé se lajšé posušijo.

O ljubezen, kjer se razodevaš,
Sneg in led človeških duš ogrevaš,
Mila tam oglasi se spomlad.
Solnce Božje gnade tam zasiže,
Cvét za cvetom z lepe duše klije.

O ljubezen! naj tud' okrog duše
Vse zamira od duhovne suše,
Naj sovražnik jo obtabori,
Naj do dna jo njega moč pretresa:
Neskaljene vendar ima nebese.

O ljubezen, vera s smertjo mine,
Tudi up ne gre v nebá višine;
Le ljubezen, ti na vék goriš,
Ti si krilo večnosti ogerneš,
K večnemu se hči Očetu verneš.

P. Š.

Mične in podučne.

P o t o p.

Po sinjem morji lad'ja — ponosno dviga se,
V napeta bela jadra — pihala burja je;
Kristalno čisti vali — ob lad'jo pluskajo,
Mornarji v šali studni gerdó preklinjajo.

Temán oblak privleče — se kmalo pod nebó,
Germet' začne in bliskat', valovi se tepó.
Prizadevanje vsako mornarjev je zamán,
Zdaj strah se vseh polasti — prišel je sodnji dan.

Gotovo več uteči že bližnji smerti ni,
V obúpu so mornarji, brezboštvo se roti,
Zaupno le na konci tam moli mlad mornar,
Bogá rešenja prosi — in bilo mu je v dar.

Iz neba blisk, valóvi, vso svojo moč združé —
In barka in mornarji se v morji potopé;
Le jednega so vergli valovi iz morjá:
Mladiča, ki prosil rešenja je Bogá!

M. Málovrh.

Razgled po svetu.

Francosko. Francoska vlada je velik koš starih paragrafov razsula pred narodom, da bi opravičila svoje judovsko preganjanje katoličanstva, ali jezuitov, kakor vlada pravi. Senator Baragnon, eden prvih pravnikov na Francoskem, pa je obširno skazal in dokazal, da vse zoper jezuite in cerkvene redove natezane postavbe nimajo nikakoršne veljave in moči več. Število čverstih pravdoznancev bode pred sodnijami in državnim svetovalstvom odkrivalo vladno farizejstvo in framasonske kovarstva zoper poštene domačine. Sedem in dvajset pravnih bode osnovanih naenkrat zoper laži-republikane, ki pa z zastaranimi kraljevimi in cesarskimi paragrafi hočejo svoje trinoštvo opravičevati. Od vsih strani že nekaj prihajajo in nekaj so nastavljeni protesti, ki se pošiljajo do senata. Velika nejevolja, kakor se naznanja, vstaja po vsem Francoskem zoper „te brutalne in zopervstavne ukaze“ in vesoljni svet, kolikor morebiti še ne vé, bode zvedil, kakošni močje so ti češ-republikanci.

Kardinal Lucijan Bonaparte in Karol Bonaparte, njegov brat, po redu pervorojenstva glavarja napoleonske družine, si prilastujeta pravico, ktera njima gre pred vsimi drugimi, in sicer po sorodnosti, če tudi ne po cesarskih vstanovilih, in ta dva protestujeta zoper dekreta od 29. sušca na Francoskem in zoper poterjenje taistih po princu Jeromu. Rudeči princ je namreč razglasil neko pisanje, v katerem on zadovoljnost razodeva nad jakobinskima dekretoma zoper redove in zoper jezuite.

Cvet in sad zveste molitve.

Zahvale.

Št. 1. V telesnih stiskah sem naglo in neprevidno pomoč dosegla, še preden sem 9dnevnicu opravila v čast sv. Jožefa. Zato po storjeni obljubi naj serčniši zahvalo očitno naznanim temu velikemu pomočniku.

Iz Ljubljane, 10. mal. travna 1880. M.

Št. 2. Hud nasprotnik mi je protil škodovati v reči, ki je za-me zelo potrebna; po 9dnevnicu k N. lj. G. in sv. Jožefu pa mi je Bog tako pomagal, da očitno spoznam, da ni zapušen, kdor se Mariji in sv. Jožefu zapupno priporoči. Torej globoko iz serca rečem: Čast Bogu premilostnemu, češenje N. lj. G. in sv. Jožefu!

A.

Št. 3. Iz globočine serca moram očitno naznaniti zahvalo Naši ljubi Gospej presv. Jezusovega Serca. Jaz grešnica se nikoli ne morem radosti zahvaliti Tebi, preljuba tolažnica žalostnih, terpečih, obupnih in zapuščenih; Ti si tolažba tistih, ki sicer ne morejo nikjer na svetu tolažbe najti! Ti se usmiliš tistih, katerih se drugi ne usmilijo! V Kristusu ljubljene sestre in matere, iz akušnje vam svetujem: v vsaki bridki okolišini ali v prehudih akerbéh zaradi svojih otrok vselej pribežite k Naši ljubi Gospej presv. Serca Jezusovega. Tam najdete tolažilo in pomoč. Ljudje vam ne morejo pomagati. Prava pomoč in tolažba se najde le pri Bogu. V Jezusu ljubljene sestre, ako vas kaj na sercu teži; opravljajte devetdnevno češenje k Naši ljubi Gospej presv. Serca. Serčnosti nikakor ne smete zgubiti, ako niste pervikrat uslišane; temuč stanovitne bodite, opravljajte dvakrat, trikrat, in če je le Vam k zveličanju, uslišane bodete. Jaz sem dve leti terpela prehude boje, zaslužek mojega moža je bil tako majhen in negotov in bolečni otrok so me spravile skoro v obupljive okolišine. Pribeževala

sem k Naši ljubi Gospej presv. Serca, opravljala devetdnevnic, jih sklepala s spovedjo in sv. Obhajilom, molila sv. Jožefu na čast, in za uboge duše v vicah, in to stanovitno: uslišana sem, moj stan se je zboljšal. Ponavljam zahvalo večnemu Bogu, Tebi, preljuba Gospá presv. Serca, in Tebi, sv. Jožef!

Iz Ljubljane, 8. mal. travna 1880.

—k.

Prošnje.

V molitev priporočeni: Bolna žena, za katero se v njeni hiši opravlja devetdnevnic. Ako se ji zboljša, obljubi zahvalo po „Zg. Dan.“ naznaniti. — Neki gosp. bogoslovec priporočuje svojo bolno teto za ozdravljenje. — Priserčno hvaležen za več dobrot, posebej za neko zlasti veliko milost, se nekdo priporoča v molitev v novih potrebah, posebno za tri telesne in eno dušno dobroto. Zahv. se razgl. — Več oseb in tri družine v svojih potrebah, posebej ena za medsebojni mir. — Več oseb za pobožno življenje; prošnjo podpira prosivec s dvema devetdnevnicama, s klicanjem v priprošnjo sv. Antona in Pija IX, in prosi za poseben zdihljivec, ki „Dan.“ berejo ali slišijo brati, in obeta več obhajil itd. darovati za tiste, kateri mu bodo k uslišanju prošenj pripomogli. (Opomba. Menda smo že dostikrat povedali, da se za take reči ne plačuje nič, čisto nič ne; vendar se le še vpraša! Vr.)

Bratovske sadeve.

Nameni in priporočevanja pri sv. maši in sploh v molitvi za mesec mali traven 1880.

I. Glavna namena: Razsvitljenje postavodajalcev in svetovalcev. Ta dan umirajoči.

II. Posebni nameni:

19. mal. travna. Sv. Leon IX, papež, † 1055. Priporoč.: Duhovnja Ovrže (487 d.), ž. in m. — Katoliški papeži in vsi duhovski višji. Vredna veličnočna spoved in obhajilo.

20. Sv. Teotim, modrijan. Priporoč.: Duhovnja Leše (401 d.), ž. in m. Svetni učenjaki za dar močne vere. Zmaga pravice in resnice.

21. Sv. Anastazij, pušavnik na Sinaju, † l. 678. Priporoč.: Vseh 1020 živih Koroške Bele in njihovi umerli. Vse reve in zapuščene sirote. Ljubezen do Jezusa.

22. Najdenje trupel sv. Kancija in tov., muč. Priporoč.: Duhovnja Rateče (904 d.), ž. in m. Najdenje vsih za nebesa zgubljenih. Nedolžni otroci.

23. Sv. Vojtěh (Adalbert), spozn. v Pragi, patron na Češkem, je kerstil sv. Štefana, ogerskega kralja in so ga l. 997 umorili pogani v Pragi. Priporoč.: Dobráva (750 duš, ž. in m. Cerkev na Češkem. Zatrenje ostudnega divjaštva in pretepev, zlasti med Slovenci. Obupljivi.

24. Sv. Juri, deželni varh na Kranjskem. Priporoč.: Duhovnije Koprivniške (783 d.), živi in mertvi. Vojaški stan za varovanje pred smertnim grehom. Cerkev na Kranjskem.

25. Četerta nedelja po vel. noči. Evang.: Grem k njemu (Jan. 16). Sv. Marka evang. Priporoč.: Bohinjska Bela (660 d.), ž. in m. — Dober poduk mladine v veri. — Duše v vicah.

Male duhovne vaje.

Molitve za papeža.

V. Molimo za našega papeža Leona.

O. Gospod ga ohrani in poživi, in stori srečo.

nega na zemlji, in ne daj ga v oblast njegovih sovražnikov. Oče naš. Čestna Mar.
(Enkrat na dan 300 dni odpustka; enkrat na mesec popolni odpustek pod navadnimi pogoji.)

Listek za raznoterosti.

Pri sv. Jakopu v Ljubljani je včeraj ob 7 med slovesno sv. mašo po kratkem nagovoru 92 učencev obeh deških mestnih šol prejelo prvo sv. obhajilo. Upamo, da je bilo sv. opravilo v slavo Božjo, mladini v večno in časno srečo, v obilnem številu navzočemu občinstvu pa v spodbudo. Bog daj!

Katoliška rokodelska družba ima prihodnjo nedeljo v nunski cerkvi ob 9 slovesno sv. mašo.

Pri občnih zborih katol. društva in slov. Matice se je bilo v sredo zbralo obilno število udov.

Iz Solnograda, 3. mal. travna 1880. (*Poterdilo.*) Za misijon sv. Detinstva sem od čast. vredništva „Zgod. Danice“ prejel 177 gl. 11 kr., kar s tem listom poterujem.

Za vesoljno vodstvo:

P. Edmund Hager, O. S. B.

Nene Subscription der Bibliothek der Kirchenväter. To delo se je pričelo pred 10 leti in dospelo je do 321. zvezka, zdaj pa se pod vodstvom dr. Val. Thalhoferja prične novo podpisovanje na cerkvene očete in obeta na dalje biti koristniše, kakor je bilo o prvem podpisovanju. Cena ostane, pa tvarina ne bo razmetana, kakor poprej, ker do 2000 tiskanih pol imajo zdaj pripravljene ter dobi naročnik bolj skupaj, kar skupaj gre itd. Delo bode prihajalo v zvezdicih po kacij 6 pol in v obliki klasičarski, po 40 vinarjev ali 24 kr. a. v., po en zvezek na teden. Nekako 20 zvezkov stori dokončano versto (serijo). Vsak naročnik se zaveže najmanj na celo versto; manj se ne oddaja posebej. Kdor tedaj ima že oddelek tega obširnega dela, lahko nadalje jemlje z versto, kjer se mu je pretergalo. Bolj natančno osnovo tega dela vsak lahko dobi v katoliški bukvarni. Očitna reč je, da vsakemu katoličanu, posebej duhovnu, je koristno cerkvene očete čitati, kakor tudi to, da po tej poti zlagoma in brez občutljivih stroškov pride v posestvo bogatega zaklada, ki ga verh tega še bolj gotovo prebira, ker mu posamezni oddelki bolj počasi v roke prihajajo.

Poslednje novice. V drugi polovici majnika se neki prično deželni zbori. — Štirinajste stoletnice sv. Benedikta niso obhajali samo oo. benediktini na Kasinski gori, ampak tudi drugi redovniki te verste po vsem svetu. To je bil mednarodni praznik vesoljnega sveta, praznik katolišk, praznik učenosti in omike. — Linški škof Jož. Rudigier je 6. t. m. obhajal svoj 70. rojstni dan. — Na Velehradu se ima l. 1885 obhajati tisučletnica, odkar je sv. Metod umrl. Poseben odbor, kteremu na čelu je med družimi derž. poslanec Egb. Belkredi, zbira pomočke za popravo ondotnega svetliša v omenjeni namen. — V Sarajevu so letos prav slovesno obhajali vstajenje Gospodovo s procesijo po enem oddelku mesta. — Na Francoskem katoličani pošiljajo do senata proteste zoper trinoške dekrete od 29. sušca. Kakošni sovražniki katoliške Cerkve so pri francoski vladi, priča to-le: Nadpolkovnik 12. dragonskega polka v Verdun u je bil vojaškemu duhovnu dopustil v ježni šoli vojake pripravljati za obhajanje velikonočnih praznikov: vojni minister Farre ga je zato obsodil na 14 dni v zapor!

— Derby, Granville, Hartington in Gladstone, ki imajo priti na kermilo angleške vlade, so svojim volivcem zagotavljali, da saj po velikih čertah se bodo deržali že načrtanih osnov. Na te obljube so zmagali, in „Morning-Post“ meni, da gospodovanje nove liberalne vlade bo kratko, razun ako se deržé pravil Beaconsfielda in njegovih tovaršev. — Znamenito je, da tudi gambettovci, sami veliki liberaluhi, so se ustrašili liberalne zmage na Angleškem in bôde jih ko tern v pëti, kakor razodeva Gambettova troba „République Française“. Vidi se, da ljudem brez vere ne gospodujejo velike načela, ampak velika samopridnost. — Cesarica Evgenija se je une dni podala v Afriko žalovat na morišu svojega sina. Njen mož Ljudovik Napoleon je bil dopustil papeža v roke brezvercev, Božja previdnost pa je dopustila, da je njegov edini sin prišel poganom v roke, ki so ga neusmiljeno usmrtili. Pred nekaj leti je cesarica Evgenija vëtric Svete dežele opodolgo po Nilu se vozila in občudovala starodavne podertine in tempeljne egiptovskih malikov; kaj bi bila bolj pametno storila, ako bi bila, kakor cesar Franc Jožef, romala v bližnji Jeruzalem, ondi se spovedala in na Kalvariji molila za cesarja, cesaroviča in cesarstvo, kar vse je zgubila v tako silno kratkem času in tako grozno! — Na Dunaju je doveršena splošna obravnava o proštevju. Med govorniki sta mojstersko govorila med družimi zlasti naš verli g. M. Herman in duhoviti H. Klam-Martinic. Pervi je častno omenil tudi cerkvene pravice; drugi je levičarjem povedal, da so sami zavozili z gospodarstvom v denarstvu, po katerem je njihov Plener tako hudo opletal. Pri glasovanju o tako imenovenem „dispozicijskem zakladu“ (s kterim se tudi deržavi prijazni časniki podpirajo) je zmagala levica s 154 glasovi zoper 152, to pa po znani „slovanski zlogi“, to je, večni nezlogi.

Dobrotni darovi.

Za spominek † č. g. Pirca misijonarja: Č. g. Fr. Povše 1 gl. — Marija Stepančič 1 gl. — Marija Kočar 50 sld. — Preč. g. stolni dekan J. Volec 1 gl. — Neža Peršin 50 sld. — Meta Brodnik 50 sld. — G. J. E. 1 gl. — G. J. M. 1 gl. — Pn. g. dr. Matija Leben 2 gl.

Za stradajoče na Notranjskem: Po preč. g. dek. iz Kamnika: Spitališ 1 gl. 30 kr.; in Berdo 9 gl. — Č. g. Fr. Brulec, župnik v Dolini, 2 gl. 50 kr.

Za stradajoče na Istorskem: Milgosp. prošt Jožef Zupan 5 gl.

Za pogorelce v Podgori pri Starem tergu: Čast. g. župnik M. Saje 2 gl.

Za sv. Očeta: Od Preserskih farmanov po č. g. župniku J. Podobniku 7 gl. a. v., 1 indijansko „ruppe“ in 1 staro dvajs. — Po preč. dek. Kamniškem: Spitališ 4 gld. 85 kr.; gornji Tubinj 4 gl.; Berdo 9 gl. 31 kr.

Za Bosno: Č. g. Fr. Brulec iz Doline 2 gl. 50 kr.

Za novo cerkev v Sarajevem: Z Berda po preč. g. dek. J. K. 2 gl.

Za varhe Božjega groba: Iz Zavratca po č. g. župn. I. Vrančiču 6 gl. — Z Vojskega po č. g. župn. V. Klobusu 2 gl. 90 kr. — Iz Dobernič po č. g. župn. J. Karlinu 4 gold. 25 kr. — (Op. Prejeli z Vašim listom ob enem in upamo, da je zdaj že vse v redu. Vr.)

Za Božji grob v Jeruzalemu: Iz Kresnic po č. g. župniku Fr. Gorišek 1 gl.

Za sv. Detinstvo: Iz Zaliloga po čast. g. župn. A. Pintarji 4 gl. 20 kr. — Č. g. Fr. Jarc 3 gl.

Za stradajoče na Jutrovem: Preč. g. dek. J. Križaj 5 gld.